

De Eyckenhof

Jackie van Laren bij Boekery:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De Eyckenhof

De *Onder de bomen*-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

boekery.nl

Jackie van Laren

De Eyckenhof

Per Quinn Rosendahl heeft altijd gedacht dat hij zijn familie maar beter kon vergeten. Totdat een onverwachte erfenis zijn hele leven op zijn kop zet.

ISBN 978-90-225-9904-4
ISBN 978-94-023-2148-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6598-0 (audio)
NUR 301

Omslagbeeld en -ontwerp: Bürosüd
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam
Auteursfoto: © Hester Doove

© 2023 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Rosie kijkt, brief in haar hand, peinzend over de eettafel heen, door de woonkamer, uit het raam dat uitkijkt op het lage tuinhek, met het grindpad en het park erachter. Het wordt nog vroeg donker, maar vandaag was een zonnige dag, zo eentje die de belofte van de aankomende zomer al in zich draagt. Het is altijd heerlijk om de natuur te zien ontwaken, ook al betekent het dat het binnenkort gedaan is met de rust, maar toch: ze houdt het meest van de lente, met alle ontluikende geuren, alle verse groene blaadjes aan de bomen, alle uitbottende struiken in het bungalowpark, die de tuintjes bij de huisjes van de recreanten zo idyllisch omzomen. Haar lievelingsstruik is waarschijnlijk toch wel de rododendron op de hoek bij huisje 47; hij stond er al toen ze met Henk trouwde en hier op het terrein kwam; toen was het nog een bescheiden plant, maar nu is het een monster van een struik die zo heerlijk uitbundig en lang kan bloeien.

Daar komt haar man, haar Henk; hij is zoals altijd het grootste deel van de dag buiten op het terrein bezig geweest, want het seizoen gaat alweer bijna beginnen. Ieder jaar vaste prik: in de stille weken onderhoud aan het groen, de paden, het riool; de weinige huurhuisjes die ze nog over hebben moeten hier en daar een lik verf en er is altijd wel ergens een lantaarnpaal waarvan een lamp kapot is. Gelukkig hoeft hij het tegenwoordig niet meer allemaal alleen te doen, want Aloys is minstens

net zo handig met zijn handen als zijn grootvader. Henk begint zijn leeftijd wel te voelen; hij zegt dan wel niks, maar Rosie ziet het heus wel aan hem als hij met een stijve rug uit bed klautert.

Aloys is een schat van een jongen; ze heeft nooit één seconde geaarzeld om hem in huis te nemen toen hij nog klein was en zijn moeder niet voor hem bleek te kunnen zorgen. Dat hij nu zo lekker meewerkt is een onverwachte bonus, hoewel ze zou wensen dat hij niet alleen de handige handen van zijn grootvader, maar ook het meer zakelijke inzicht van zijn grootmoeder had meegekregen. Aloys houdt niet van cijfers, had een verschrikkelijke hekel aan rekenen op school en maakt zich nu meestal haastig uit de voeten om te gaan gamen in de kelder als Rosie zit te cijferen hoe ze dit jaar weer rond moeten komen. Henk luistert in ieder geval wel als ze hem over haar zorgen vertelt, maar in plaats van dat hij meedenkt over een oplossing, zegt hij stevast dat het wel goed zal komen, zoals het altijd goed is gekomen. Hij is een schat, haar man, maar administratie is nooit zijn ding geweest.

Ze zucht; ze weet intussen niet meer zo zeker of het nog goed komt. Ieder jaar wordt alles duurder, maar hun inkomsten groeien nauwelijks mee. De ruimte waar groei zou kunnen zitten is ook maar klein: ze hebben nog een paar huurhuisjes, maar meer dan maximale bezetting (wat natuurlijk nooit voorkomt) kunnen ze er niet aan verdienen. Sparen kunnen ze eigenlijk al jaren niet meer, en wat ze hadden aan spaargeld is grotendeels opgegaan aan de studie van Joost, hun zoon. Die is op zijn pootjes terechtgekomen, met zijn flat in Amsterdam en zijn baan bij een groot advocatenkantoor, maar voor hun oude dag is er niet zo veel meer over.

Ze tikt nadenkend met de geopende envelop op de tafel; ze heeft de brief er weer in gestopt. Uit Zwitserland komt die brief, met postzegels met bergen erop. Misschien zitten ze hier niet eens meer als ze eenmaal echt oud zijn, zo heerlijk midden in

het bos, omringd door de natuur waar ze zo veel van houdt. Het huis van Henks ouders is dan wel intussen hun eigendom, en dat van henzelf ook, maar de grond waarop het staat is, net als het terrein van het bungalowpark, nog altijd van de baron. Wie dat dan ook is tegenwoordig; de status van de baronie, het eigenaarschap van het land en het vervallen kasteeltje, is sinds het overlijden van de oude baron, jaren en jaren geleden, onduidelijk.

Henk is ervan overtuigd dat de neef van de oude baas, een oervervelende man die Ewout heet – zichzelf heeft hem in een grijs verleden wel eens ontmoet – de erfgenaam is en dat het gewoon een kwestie is van wachten op bericht van het deftige Zwitserse advocatenkantoor dat de zaken van het geslacht De Goyer van Eyckenhoff al sinds de Eerste Wereldoorlog behartigt.

Dat bericht heeft ze nu in haar hand.

‘Henk,’ zegt ze tegen haar man, die met rode wangen van de toch nog frisse buitenlucht naar binnen komt, ‘er is een brief uit Zwitserland. Het is blijkbaar niet die Ewout.’

‘O?’ zegt hij met een grijns en hij schudt zijn jas uit, hangt hem op een haak bij de deur en loopt meteen door naar achteren om aan de tafel aan te schuiven. ‘Ik kom binnen en jij komt met de deur in huis!’

Ze lacht hem toe, ze kennen elkaar zo goed. ‘Waar is Aloys?’

‘Die is even kijken bij het huisje van Ben. Je weet toch dat we maar zelf het water voor hem hebben afgesloten? Na september vorig jaar is hij helemaal niet meer geweest, en hij heeft ook niks meer van zich laten horen. Aloys en ik zijn zo eens in de twee weken even binnen geweest om te kijken of er niks was stukgevroren. Er stond zelfs nog een glas water met een paar aquarelpenselen erin op de tafel, alsof hij ieder moment binnen kon komen stappen. We hebben het maar even in de gootsteen gezet. Heb je hem nog gemaild?’

‘Aan het begin van de seizoensafsluiting, ja, dat had je toch gevraagd? Niks op teruggehoord. Als we weer opengaan krijgt hij gewoon de nieuwsbrief, natuurlijk; als er dan nog niks gebeurt zal ik wel eens bellen.’

‘Goed.’ Henk schenkt zichzelf een kop thee in uit de pot op tafel. ‘Ik ben nou wel heel nieuwsgierig naar die brief uit Zwitserland.’

Rosie schuift de envelop over tafel. ‘Hij komt binnenkort kijken. Degene die het wel is, ene Per Quinn Rosendahl. Ik ken die naam niet, en er staat verder niet zo veel informatie in.’

‘Nou, ik hoop dat hij iemand meeneemt die de boel hiernaast een beetje kan opknappen, anders hebben we over nog een paar jaar een ruïne.’

‘Ik ben als kind nog wel naar de ruïne van Brederode geweest met mijn ouders,’ zegt Rosie, ‘wie weet kan het een attractie worden. De ruïne van Eyckenhof.’

‘Ik heb liever dat de nieuwe baron iemand stuurt om de boel weer een beetje op te knappen, als ik eerlijk ben,’ zegt Henk. ‘Is er verder nog iets gebeurd, hier?’

‘Sinds het middageten? Niet echt. Of, nou, er kwam een belletje van een of ander bedrijf, Berg&Bos Luxe Topparken-’

Henk schiet in de lach. ‘Heet dat bedrijf echt zo? Luxe Topparken? Met “luxe” ook echt in de naam?’

‘Ja, ik vond het ook al een beetje grappig, maar die dame die belde zei het echt een paar keer zo, en ze heeft het zelfs voor me gespeld toen ik zei dat ik het even wilde opschrijven. Berg&Bos, aan elkaar, met zo’n en-tekentje ertussen, en dan Luxe Topparken.’

‘En wat wilden de luxe topparken van ons? Wij zijn maar een gewoon park, niet luxe en niet top.’

‘Dat zei ik dus ook! Ze vroeg of we geïnteresseerd waren in een gesprek over overname. Ik heb dat natuurlijk meteen afgekapd en gezegd dat wij niet de partij zijn waarmee moet worden gesproken.’

‘Waar heb je die dame dan naartoe gestuurd?’

Rosies ogen twinkelen terwijl ze de brief van het advocatenkantoor weer even oppakt en triomfantelijk in de lucht houdt. ‘Naar Zwitserland!’

—

Charlie kijkt haar vriend Sander aan met grote ogen. ‘Ja maar, dan ben je maandenlang weg!’

‘Nou en? De telefoon is geduldig, hoor!’

‘En dan zit ik hier in mijn eentje, al die tijd?’

‘Ze gaan pas echt draaien over vijf maanden, hè, en ik neem aan dat je me gewoon kunt komen opzoeken als we eenmaal in productie zijn; ik zal vast niet zeven dagen in de week hoeven draaien. Ze zullen ons wel in een of ander luxe hotel, of in een paar bungalows of zoiets stoppen, dat doen ze toch meestal met van die langlopende producties?’

‘Ja, hoe weet ik dat nou...’

‘Nou, het is Netflix, die hebben geld zat, die laten hun artiesten niet in een trailerpark slapen terwijl er een serie wordt opgenomen! Dan heb ik gewoon zo’n chaletje of zoiets, dan kun je toch prima komen logeren als ik het even rustig heb?’

‘Ja maar, als ik nou zelf werk heb?’

‘Kom op, Charlie, een beetje dingetjes uitzoeken om foto-shoots en etalages aan te kleden, dat kun je toch nauwelijks werk noemen?’

‘Denk je dat dat is wat ik voor mijn werk doe?’

‘Nou ja, dat is toch wat stylisten doen? Op de set lopen er ook altijd wel een paar rond die dan een vaasje neerzetten en helemaal hysterisch worden als je tijdens je scène de boel ineens anders neerzet, of ertegenaan leunt of zoiets. Noodzakelijk werk, hoor, ook voor de *continuity* en zo, en gewoonweg onmisbaar bij historische producties, maar dat zijn de echt

grote klussen natuurlijk. Die doe jij niet.'

'Pardon? Ik heb een hele kostuumtentoonstelling vormgegeven, een half jaar geleden. Weet je nog? Er waren stukken in alle grote kranten. En mijn werk is breed, en divers. Ik zou ook kunnen zeggen: dat geacteer van jou stelt niks voor, je krijgt een papiertje met een paar regels tekst, je leert het uit je hoofd, en dan moet je op tijd verschijnen, je laten schminken, je laten kleden, je regels opzeggen in een set die door andere mensen voor jou is opgetuigd, en niet tegen de meubels aan lopen terwijl je die regels opzegt. Dat is alles wat je hoeft te doen. Maar: dat zeg ik niet, want ik respecteer jouw werk.'

'Zo, jij bent ineens fel! Zo ken ik je niet. Jij was toch dat grappige, bedeesde vrouwtje dat zo snel mogelijk wilde gaan samenwonen en dat zich sinds de dood van haar ouders als een soort bloedzuiger aan me vastklampt?'

'Sander!'

Sander zwijgt even en kijkt weg. Misschien was dat wel een beetje té. 'Nu ga je zeker huilen?' mompelt hij halfhartig.

'Nou ja,' zegt Charlie waterig, 'het was nou niet echt vriendelijk. Ik bedoel, oké, we waren een beetje aan het harrewarren, maar wat jij zegt is gewoon echt, nou ja, echt...' ze snikt toch even, '... hard. Heel hard. En eigenlijk ook best wel harteloos. Hoe zou jij je voelen als je ouders in één keer onverwachts uit je leven werden weggerukt door een ongeluk?'

'Opgelucht, waarschijnlijk,' zegt hij, mondhoeken neergetrokken. 'Je weet hoe ik over mijn ouders denk.'

'Ja, maar toch niet zo dat je blij zou zijn als ze verongelukt? Mijn ouders zijn verdrónken, dat moet toch een vreselijke dood zijn geweest?' Ze snikt nog een keer.

'Met een beetje geluk hadden ze eerst lekker zitten tafelen op dat cruiseschip, hadden ze een borrel op en hebben ze er niks van gemerkt,' zegt hij onderkoeld. 'Ga nou niet alsnog janken, daar word je zo vlekkerig van. Ik dacht dat je de boel net weer onder controle had.'

‘Natuurlijk hebben ze er wel iets van gemerkt, idioot, zo’n schip zinkt toch niet binnen drie seconden?’

‘Charlot, in godsnaam. Dit gesprek hebben we al drieduizend keer gehad. Ja, het is erg; nee, ze gaan de lichamen nooit vinden; ja, je hebt lege kisten laten begraven; nee, je hebt geen plek om naartoe te gaan als je wilt rouwen; ja, ik ben je rots in de branding en je steun en toeverlaat en al die toestanden... Waarom denk je dat ik tot nu toe tegen mijn agent heb gezegd dat ik alleen klussen wilde die in de buurt waren? Zodat ik ’s avonds naar huis kon? Dat was voor jou, omdat je je dus aan me hebt vastgeklampt. En in eerste instantie begreep ik dat ook wel. Maar het begint nu wel een beetje beklemmend te worden, schat. Het is ruim een jaar geleden intussen. Een jaar! Ik heb intussen in alle soapseries wel bijrollen gehad. Dus toen Remco met deze klus aankwam zei ik natuurlijk meteen ja.’

Charlie snuft en veegt haar wangen droog. Eigenlijk zou ze het liefst haar tranen laten stromen, maar Sander heeft er een hekel aan als ze te veel van haar verdriet laat zien, dus houdt ze zich in. Ze is er goed in geworden, het afgelopen jaar. Toch kan ze een klein steekje onder water niet binnenhouden. ‘Toch jammer dat geen van die soaps een vaste rol voor je had, hè?’ Ze weet dat dat steeds opnieuw vreselijk stak voor Sander: hij mocht wel op komen draven om even een louche autohandelaar neer te zetten, of een drugsdealer op een straathoek, en als hij geluk had kon hij voor een paar afleveringen terugkomen, maar het waren steeds personages geweest waarvan zij al direct had zien aankomen dat ze geen lang leven beschoren waren in de verhaallijn. Dat hij dat dan niet zelf zag vond ze maar vreemd: hij was er iedere keer met een bijna kinderlijk enthousiasme aan begonnen, vast overtuigd van zijn eigen geweldigheid, die er toch voor moest zorgen dat zijn personage zich zou ontwikkelen tot een onmisbaar onderdeel van de serie. En iedere keer was het op een deceptie uitgelopen, en iedere keer

had dat thuis geleid tot ruzie. En nadat ze haar ouders had verloren was haar verdriet, haar behoefte aan steun, op zulke momenten steeds opnieuw in zijn woorden een ongezonde afhankelijkheid geworden die hem belemmerde in zijn creativiteit.

Nu is hij nog niet eens afgewezen en begint hij er al over.

Charlie wrijft over haar ogen. ‘Sander... hoe zeker is het dat je de klus hebt?’

Hij kijkt haar indringend aan. ‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Niks. Ik vraag het alleen maar.’

‘Remco heeft een goed woordje voor me gedaan, mijn hele pakket opgestuurd, nou ja, je weet wel, en hij heeft een heel enthousiast telefoontje teruggekregen van de casting director. Volgens hem kan ik ieder moment opgeroepen worden. En dan moet ik ook meteen daarnaartoe, dus.’

‘Naar Bonaire? Maar je zei over vijf maanden-’

‘Ja, natuurlijk naar Bonaire, en heb je enig idee hoeveel voorbereiding er in zo’n productie gaat zitten? En je kunt niet mee. Ik zeg het maar meteen, zodat je vast even aan het idee kan wennen en het geen jankpartij wordt als het zover is.’ Nog steeds die onderkoelde toon. Charlie weet, puur rationeel, dat veel vrouwen het waarschijnlijk niet zouden accepteren als hun partner zo tegen ze zou spreken, maar ze is gewend geraakt aan Sanders afstandelijkheid op zulke momenten en voelt nauwelijks verontwaardiging. Wat ze ervan voelt valt in ieder geval volkomen in het niet bij het verdriet om haar ouders, dat op sommige momenten nog zo fel kan opvlammen. Ze haalt diep adem. ‘Oké.’

‘Oké? Is dat alles wat je te zeggen hebt? Dit is de grootste klus van mijn leven, het is internationaal, ik sta op het punt van doorbreken en jij zegt oké?’

Charlie zucht. ‘Ik geloof dat ik het niet goed kan doen vandaag. Ik vind het niet leuk als je heel lang weg bent, omdat ik me dan vast enorm eenzaam ga voelen en je ga missen. Maar ik

vind het wel fijn voor je dat je zo'n grote kans krijgt.'

Die uitspraak lijkt Sander weer een beetje te kalmeren, hoewel ze stilletjes bij zichzelf naar binnen kijkt en zich afvraagt hoe waar haar woorden eigenlijk zijn.

—

Per kijkt op zijn pols: het is het warmste moment van de dag, daar heeft hij eigenlijk geen horloge voor nodig. De zon brandt; gewoontegetrouw haalt hij een hand over zijn kin, maar zijn baard is weg. Dubai blijft een verbazingwekkende mix van extreme luxe, streng religieuze regelgeving en, laat hij het nou maar gewoon benoemen, onderdrukking. Hij weet zeker dat hij zijn best heeft gedaan bij het project dat hij net heeft afgerond, maar hij durft zijn hand er niet voor in het vuur te steken dat alle bouwvakkers – immigranten – zo goed behandeld zijn als hij zou willen.

Hij heeft belachelijk goed verdiend aan dat project; blijkbaar sta je als architect, ook al is hij strikt genomen natuurlijk ook een immigrant, aan de goede kant van de streep. Aan de andere kant kun je in Dubai ook je geld weer heel makkelijk kwijt; drie nachtjes in de duurste kamer van het duurste hotel ter wereld en hij zou op zwart zaad zitten.

Even heeft hij gedacht dat hij langer in Dubai wilde blijven dan het jaar dat hij hier nu bivakkeert, maar zojuist is dat idee in rook opgegaan; het tweede gesprek met een mogelijke nieuwe cliënt, een Amerikaan van het meest zelfingenomen, van zijn eigen gelijk overtuigde soort, is tot een abrupt einde gekomen toen Per opstond en zonder verder nog iets te zeggen het glazen kantoor op de veertigste verdieping verliet. Er zijn simpelweg grenzen, en de man ging eroverheen.

Daarnaast heeft hij er geen zin in: hij houdt niet van wolkenkrabbers ontwerpen. Hij kan het goed, dat weet hij nu, maar

het staat hem tegen om het kunstje nog een keer te moeten ver-tonen. Hij wil liever aan iets werken met meer... Hij moet even nadenken over de juiste term. Eeuwigheidswaarde, waar-schijnlijk. En minder grootheidswaan. Ja, dat is het wel onge-veer. En als hij zo'n project niet kan vinden, dan stapt hij er misschien wel gewoon uit. Die hele architectuur is voor hem niet meer datgene waar hij zich op stortte toen hij ging stude-ren. Als het hoogste wat hij kan bereiken – letterlijk en figuur-lijk – het bouwen van nog meer peperdure wolkenkrabbers is, in een wijk die er al vol mee staat, in een land waar dingen op een manier gaan waar hij vaak niet achter kan staan, dan wordt het misschien eens tijd voor iets anders.

Hij slentert een beetje rond, zo veel mogelijk in de schaduw van al die wolkenkrabbers, totdat hij het district uit komt en een bankje vindt onder een extreem goed onderhouden palm-boom. Hier waait ook gelukkig weer een zacht, veel te warm briesje. Wat zal hij met zichzelf gaan doen? De vrijheid om te kiezen is tegelijk een straf – waar moet hij beginnen? – en een zegen: hij herinnert zich zijn kindertijd, het nomadische be-staan van zijn ouders, waarbij het wel eens leek alsof ze eeuwig met vakantie waren en ze soms van gekkigheid niet wisten waar ze heen zouden gaan.

Zijn mobiel gaat; het geluid doorboort zijn gemijmer. Dat is vast die vreselijke Mason Brown Sanderson, die man die denkt dat hij belangrijker overkomt met twee achternamen. Per weet nu al dat hij niet teruggaat, en ook geen nieuwe afspraak wil maken. Hij haalt zijn toestel tevoorschijn, maar ziet dan tot zijn verbazing dat het een onbekend nummer is, uit Zwitserland.

‘Per Quinn Rosendahl?’ zegt hij netjes in de mobiel.

‘*Stämpfli und Honegger Rechtsanwälte und Notariat*,’ klinkt een geoefende damesstem, ‘*please hold for mister Honegger*.’

Per haalt even verbaasd zijn mobiel van zijn oor om ernaar te kijken, alsof het oplichtende schermje hem meer informa-

tie zal kunnen verschaffen. Dan hoort hij een mannenstem:

'Mister Rosendahl?'

'Yes,' zegt hij in het toestel.

'I have some interesting news for you.'

Ruim drie maanden later

1

‘Neem nou lekker nog een beetje, Per,’ zegt Rosie moederlijk, terwijl ze ongevraagd nog een grote opscheplepel vol macaroni met gehakt en tomatensaus op zijn bord laadt. ‘Je hebt zo hard gewerkt vandaag!’

‘Nou ja...’ bromt Per, ‘ik was niet alleen, natuurlijk. Aloys heeft erg goed geholpen. Er is ook veel te doen; ik zou het graag allemaal zelf aanpakken, maar ik begin nu wel in te zien dat dat niet echt haalbaar is.’

‘Geef mij ook nog maar, hoor, omi,’ roept Aloys enthousiast, ‘ik ben dol op jouw macaroni. Je mag gerust schrapen; wat er onderin zit lust ik ook.’

‘Dat is een beetje aangebrand,’ zegt Rosie, ‘jullie waren ook zo laat binnen!’

‘Geeft niks, ik lust het net zo goed.’

‘Met van die harde stukjes erin, blegh,’ mengt Joost zich erin, terwijl hij snel de geraspte kaas voor Aloys’ neus wegkaapt.

‘Man, die zijn juist het lekkerst!’

‘Die ene smaakpapel die je nog op je tong had zitten doet het blijkbaar ook al niet meer.’

‘En dat zijn teksten waar jij een rechter mee moet overtuigen?’

‘Nee, natuurlijk niet, figuur. Edelachtbaren hebben geen smaakpapillen. Die hebben volgens mij stukjes wetboek op hun tong zitten.’

‘Dat is zulke droge troep, doe mij dan maar een sappige thriller. Met veel vers bloed. En een darmpje hier of daar, puur voor de smaak.’ Aloys strekt een hand uit naar de kaas, maar Joost wil die niet geven.

Per ziet het allemaal aan van onder zijn blonde wenkbrauwen, maar hij zegt niets. Zijn gezicht blijft onbewogen, maar zijn lichtblauwe ogen twinkelen.

Joost trekt een gezicht en maakt een wegwerpgebaar, maar levert daarna toch de kaas in, en Aloys strooit er meteen een hele berg van over zijn nieuwe lading macaroni.

‘Jongens,’ zegt Henk grinnikend, ‘het is weer net als vroeger. Jullie móéten elkaar in de haren zitten, hè, jullie kunnen er niks aan doen. Hoe oud zijn jullie nou helemaal, vijftewintig en wat, dertig ben jij toch, Joost?’

Joost knikt, met zijn mond vol, maar Aloys vraagt natuurlijk het voor de hand liggende ‘Zo oud al?’ met een schuine blik naar de man die officieel zijn oom is, maar met wie hij als broers is opgegroeid. Met een brede grijns wijst hij met zijn vork naar Joost. ‘Hij is ook zo saaaaaaai!’

‘En jij bent ook zo...’ zegt Joost met een denkrimpel als hij zijn mond heeft leeggegeten, terwijl hij Aloys van kruin tot tafelrand opneemt. ‘... breed. Vroeger was je niet zo breed, wanneer is dat gebeurd?’

‘Ik werk toch op het terrein? Slepen, man, daar krijg je spieren van. En honger. Simpel,’ zegt Aloys, die vervolgens een enorme hap macaroni naar binnen schoffelt en in tevreden stilte verder kauwt.

‘Wat vind je er nou allemaal van, Per,’ vraagt Rosie zachtjes aan de grote blonde man naast haar aan de eettafel. ‘Jij zegt niet zo veel, hè?’

Per grijnst kort. ‘Ik ben een pragmaticus. Ik praat als het nodig is. Het is ook vaak veel interessanter om te luisteren dan om te praten, en het hoort bij mijn werk. Proberen te begrijpen wat

mensen willen, wat ze nodig hebben. Mensen doorzien. Wat mij betreft zou het beter doorluisteren kunnen heten; ik vind vaak dat ik meer leer over mensen met mijn oren dan met mijn ogen.'

'Maar nu ben je toch niet aan het werk?' Rosie werpt hem een geschrokken blik toe. 'Je moet niks, alleen even ontspannen en lekker eten, jongen. Daar valt toch verder niks aan te begrijpen?'

'Dat weet ik wel... Ik vind het erg gezellig,' zegt hij zacht en laag, na even nadenken. 'Ik ken dat niet zo goed. Zo'n typisch familiediner op zondag. Nou ben ik natuurlijk niet echt familie...'

'Ach, doe toch niet zo mal,' zegt Rosie meteen. 'Voor mij hoor je erbij, hoor. Hoe lang zit je hier nu al?'

'Sinds februari... dus zo'n drie maanden.'

'Nou, lang genoeg om erbij te horen.'

'Ik ben daar niet aan gewend. Dat ik ergens bij hoor, bedoel ik. Voordat ik hier kwam zat ik een ruim jaar op een klus in Dubai, daarvoor twee jaar in New York; dat is zo'n beetje het langste dat ik op één plek ben gebleven. Ik ben niet erg honkvast, wat voor mijn werk misschien juist wel zo handig is.'

'Nou, ik ben wel honkvast, hoor,' bemoeit Aloys zich ermee, nu hij zijn hap eten heeft ingeslikt. 'Ik ga hier nooit meer weg. Waar is het nou mooier dan hier?'

'Nergens,' zegt Joost meteen hartgrondig, en Henk en Rosie schieten in de lach.

'Jij wilde per se naar Amsterdam,' zegt Henk, met een klap op de schouder van zijn zoon.

'Ja, nou...,' zegt Joost nadenkend, 'ik weet niet meer wat ik toen dacht, maar altijd als ik hier zit, bij jullie, dan vraag ik me af of ik wel de beste deal heb.'

'Nope,' zegt Aloys nog een keer. 'Geef het nou maar toe: je bent *homesick*.'

‘Kun jij me niet een beetje van die *wanderlust* geven die je blijkbaar in je hebt zitten?’ vraagt Joost aan Per.

‘Ik weet eigenlijk niet of dat het is, *wanderlust*,’ zegt Per. ‘Het zou ook kunnen dat het *gewenning* is. Ik weet niet beter. Mijn ouders trokken de hele tijd rond, hoewel dat volgens mij af en toe ook wel uit geldnood was. We hebben een paar jaar in een soort caravan gewoond. En als mijn ouders ruzie hadden, meestal omdat mijn vader geen goeie plek had om te werken, dan sliep hij in de auto.’ Hij lijkt even bij zichzelf naar binnen te kijken. ‘Het was best wel gezellig, knus, er was ook zonder twijfel iets fijns aan, de hele tijd dat losse, vrije gevoel van bijna-vakantie, van ieder moment weer op pad kunnen gaan. Wij samen tegen de wereld, dat idee. Aan de andere kant: we hebben ook af en toe gewoon honger gehad, en ik heb niet echt een heel gedegen basisschoolopleiding gehad...’

‘Schildert je vader nu nog steeds?’ vraagt Rosie.

‘Soms. Ze wonen tegenwoordig gelukkig gewoon in een huis aan de rand van Stockholm. Ze hebben een schoonmaakster en af en toe komt er een wijkverpleegkundige, en er is een grote schuur in de achtertuin. Heb ik zelf neergezet. Mijn vader noemt het zijn atelier, maar volgens mij heeft hij vaak eigenlijk helemaal geen zin om uit zijn stoel op te staan. Hij is natuurlijk niet meer zo fanatiek en gedreven als vroeger, maar hij verkoopt zelfs af en toe nog wel iets, geloof ik. Ik heb een behoorlijk pensioen voor ze afgesloten zodra ik dat kon betalen, en tegenwoordig kan mijn moeder heel aardig met geld omgaan, dus ik weet dat ze niet in de problemen zullen komen.’

‘Nou, moet je zien hoe lekker hij ineens zit te praten. Hij kan het heus wel!’ Joost werpt Per een olijke blik toe. ‘Vind je het niet vervelend om zo ver bij je ouders vandaan te zitten? Ik vind Amsterdam al een eind weg, en zeker als ik dan weer eens hier ben!’

‘Zolang ik weet dat ze goed zitten,’ zegt Per. ‘Ik bel wel af en

toe, en als de nood aan de man is ben ik er binnen een dag.'

'Hangt volgens mij toch echt van de ouder af hoe vervelend zoiets is; ik vind mijn moeder in Amsterdam precies ver genoeg,' zegt Aloys met een ondeugende grijns.

'Als ik moet kiezen tussen jou en je moeder, dan ben jij de volwassene, Aloys,' zegt Henk met een knipoog. 'Ik heb het nooit begrepen: we hebben echt goed ons best op haar gedaan, hoor. Maar al het verstand zit blijkbaar in Joost, ons nakomertje, en niet in Louise.'

'Och, en ze was altijd zo'n lief kind,' zegt Rosie vergoelijkend, 'heel dromerig, maar héél lief.'

'Nou ja, zo lief was ze nou ook weer niet; ze liep altijd weg,' zegt Henk, 'we hebben heel wat zorgen om haar gehad, hoor.'

'Dat was pas later, dat weglopen kwam pas toen ze ouder werd,' zegt Rosie, 'als kleintje was ze zo'n schatje!'

Aloys grinnikt. 'Ik lijk volgens mij voor geen meter op haar. Ik loop niet weg, en schattig ben ik ook al niet. Ik lijk trouwens ook niet op mijn vader, anders zou ik nu met een enorme toeter in mijn mondhoek op de bank liggen dampen, knetterstoned. Nou, geef mij maar een biertje. Alleen omdat mijn vader uit Jamaica komt hoef ik toch niet een genetische wietblower te zijn?'

'Je hebt er wel het haar voor.' Joost weer. 'Kun je er al op zitten?'

'Nee-hee,' zegt Aloys met gespeelde ergernis. 'Je bent gewoon jaloers dat jij eruit moet zien als een Zuidas-gladjakker, met je strakke kapsel en je pakje-dasje en je advocatuur, terwijl ik...' Aloys grijnst ondeugend en houdt een van zijn lange dreadlocks even omhoog. 'De coolheid in eigen persoon. Kijk, Per begrijpt het tenminste, met zijn Vikinghaar.'

Per, die zijn aandacht weer op de resten van zijn macaroni had gevestigd, kijkt met opgetrokken wenkbrauwen op van zijn eten. 'Mijn haar is geen fashion statement; ik doe niet aan kappers.'

‘Waarom heb je dan geen baard tot aan je knieën?’ Aloys klinkt plagerig, maar lijkt echt nieuwsgierig naar het antwoord.

‘Had ik ook. En dat viel ook goed in Dubai; daar hebben baarden status. Maar toen had ik een gesprek met een mogelijke nieuwe klant, een steenrijke Amerikaan. Die eiste dat ik mijn baard zou afscheren, want hij wilde mijn gezicht zien bij het gesprek. Dat heb ik gedaan; ik dacht eerst dat hij niet helemaal serieus was. Bij het volgende gesprek vond hij dat mijn haar er ook af moest; hij zou nog wel een nette christen van me maken. Die man leefde nog in de jaren vijftig van de vorige eeuw, blijkbaar, maar bij mij ging er een knop om. Ik ben opgestaan en weggelopen. Intussen was ik eraan gewend dat mijn baard eraf was en vond ik het wel prettig; prettig genoeg om tijd in het scheren te willen steken. Baarden zijn vrij warm in een woestijnklimaat.’

‘Pragmaticus,’ mompelt Joost, ‘inderdaad. Lijkt me trouwens wel een luxe, hoor, als je zo weg kunt lopen bij een cliënt als diens mores je niet aanstaan.’ Hij schudt zijn hoofd en zucht, en focust zich dan weer met een frons op zijn bord.

‘Volgens mij ben jij niet helemaal tevreden met je leven, op het moment,’ zegt Per bedachtzaam tegen hem.

‘Ligt het er zo dik bovenop?’ Joost kijkt even op, een beetje betrapt.

‘Het valt wel mee, maar ik hou van observeren.’

‘Ik vind het ook zo jammer dat Liselore nooit meekomt als je hier bent,’ zegt Rosie, ‘ik heb het gevoel dat ik haar nauwelijks ken. Hoe lang ben je nou al met haar?’

‘Anderhalf jaar,’ zegt Joost, met nog een zucht die echt uit zijn tenen komt. ‘Soms voelt het als een eeuwigheid. Maar ze houdt niet van het bos. Ze houdt van het strand. Ze wil bakken in de zon bij zo’n hippe strandtent, en ik wil lekker in de schaduw onder een boom een boek lezen.’

‘Klinkt weinig compatibel,’ mompelt Per, een beetje voor zichzelf uit.

‘Ze houdt ook niet zo van ouders ontmoeten; ze vindt dat het dan allemaal meteen zo officieel wordt.’

‘Ze houdt zeker haar opties open,’ zegt Aloys pesterig, maar Per kijkt hem even aan.

‘Volgens mij is dit geen onderwerp om grapjes over te maken,’ zegt hij ernstig.

‘Hoe heb jij trouwens architectuur kunnen studeren in Nederland als je niet eens je basisschool in Zweden hebt afge maakt?’ mompelt Joost rond een hap eten tegen Per.

‘Het was in een ander land. En ik kan redelijk bluffen. Of nee, dat klopt niet, ik kan vooral goed zwijgen en kijken alsof er niets aan de hand is. Als je dat een tijdje volhoudt gaan mensen verrassend genoeg vaak ineens doen alsof je gelijk hebt, alsof er echt niets aan de hand is. Of soms, zeker in meer creatieve kringen, gaan ze doen alsof je iets heel diepzinnigs hebt beweerd. Terwijl je juist niets hebt gezegd. Veel mensen zijn volgens mij eigenlijk een beetje bang van stilte.’

‘Ik wou dat ik dat kon. Dat ik gewoon in de rechtszaal kon gaan zitten zwijgen, en een beetje indringend naar de rechter kijken, zoals jij kan doen, Per, en dan kreeg ik precies wat ik wilde. Helaas, helaas...’ Joost schudt zijn hoofd.

‘Ik heb ook wel momenten gehad dat ik de architectuur niet meer zag zitten,’ zegt Per. ‘Ik had bijna het bijltje erbij neergegoid toen ik bij dat bureau in New York zat. Toen ik nog studeerde had ik zo’n bevlogenheid, weet je wel; *The Fountainhead* was er niks bij. Ik wilde grote, iconische gebouwen neerzetten. Ik was heel blij toen ik na mijn studie aan de slag kon, eerst bij kleinere bureaus in Nederland en later Scandinavië, toen Londen, en uiteindelijk in New York bij een echt groot bureau. Maar de realiteit was dat ik steeds minder interessante projecten deed en steeds vaker dagenlang airco-buizen voor wolkenkrabbers zat te tekenen. Wat een desillusie, al verdiende het enorm goed. Daarom ging ik dus weg bij dat bureau en pakte ik

die klus in Dubai aan, als zelfstandig architect. Dat was uiteindelijk meer van hetzelfde, desillusie twee, en toen kwam die Amerikaan. Ik had het er helemaal mee gehad. Eigenlijk stond ik op het punt om iets heel anders te gaan doen, ik wist nog niet wat, en toen kreeg ik het bericht over De Eyckenhof.

‘En toen kwam je dus hier,’ zegt Henk.

‘Precies. En hier ligt een klus waar ik niet op had gerekend, maar waar ik me helemaal in kan verliezen. Het is echt liefdeswerk om De Eyckenhof op te knappen; het pand heeft zo veel historie. Ik heb dat ook nog nooit gedaan, een echt oud gebouw renoveren; ik vind het heel interessant om die oude technieken te zien, en ook te gebruiken.’

‘Nou, de dames hebben intussen ook in de gaten dat je er bent, hoor,’ zegt Aloys, die met een tevreden zucht zijn leeggegeten bord een stukje van zich af schuift.

‘Wat doe jij toch met al die dames,’ vraagt Joost hem, ‘en zijn die niet allemaal veel te oud voor jou?’

‘Niet allemaal, hoor,’ zegt Aloys grijnzend. ‘Je moest eens weten, ik heb meer actie dan jij!’

‘Nou, Aloys,’ zegt Rosie bestraffend. ‘Gedraag je een beetje, en ik bedoel niet alleen aan de eettafel.’

‘Daar komt een hoop ellende van, hoor, rommelen met dames op het park; pas jij nou maar op. Vooral voor die Eveline,’ zegt Henk. ‘Die is volgens mij manziek, zelfs ik maak daar nog wel een kansje.’

‘Als je het maar uit je hoofd laat!’

‘Rustig nou, liefje, ik heb alleen maar oog voor jou, dat weet je,’ zegt Henk met een warme, ondeugende grijns naar Rosie. ‘En daarnaast: dat mens kan nog geen kop koffie zetten, dus op een beetje een behoorlijke maaltijd hoef je al helemaal niet te rekenen.’

‘Nou, ik moet er niet aan denken,’ zegt Aloys grinnikend, ‘ik ga wel gewoon naar het café in Hogerweijde. Ik was gisteren